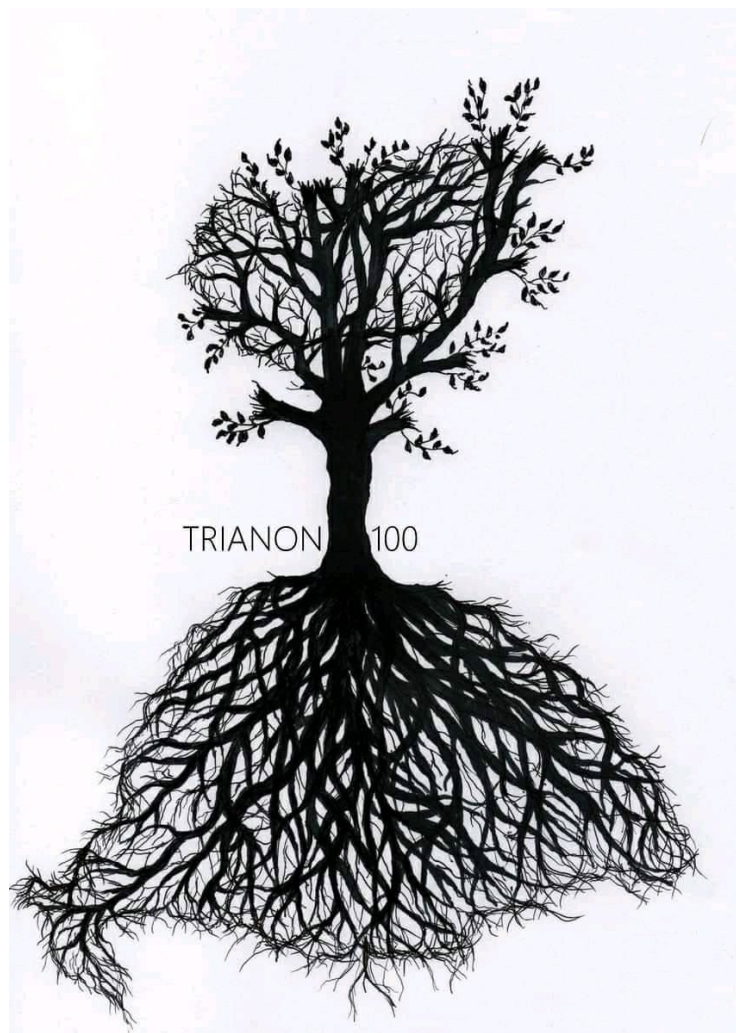

A beszélő fa, avagy a mi 100 Trianonuk

Írta: Faust Gyula, vörösberényi református lelkipásztor

Tartalom

A megemlékezésünk meghívója:	2
Trianon jelentése és üzenetei.....	3
Mai megemlékezésünk a tisztelet imádságos ünnepe!	3
A beszélő családfa, avagy a személyes 100 Trianonom	6
Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel.....	8

A megemlékezésünk meghívója:

„Emlékezzünk együtt!

Az ősök cselekedeteit nem feledő polgárokat hívjuk az Erzsébet ligetbe a Nemzeti Összetartozás Napján. Olyan helyet szeretnénk a már meglévő emlékhelyek mellé, ahol bárki bármikor megállhat néhány csendes percet eltöltve a természetben, s elmerenghet a magyarság különös történetén. A száz éve Magyarországra kényszerített békediktátum aláírásának centenáriumán vérbükköt ültetünk a Balaton parti sétány zöldjei közé.

A választott növény szépsége mellett annak színe is tökéletesen jelképezi a súlyos történelmi eseményt.

A megemlékezést június 4-én az országos harangzúgást követően 17 órára tervezzük. A Gaudium Kamarakórus előadásában négy himnusz hangzik el: a magyar, az eredeti középkori székely himnusz, a ma leginkább ismert székely himnusz, a Szózat és a Boldog Asszonyanyánk, amelyet a teljes magyarság himnuszaként idéznek fel. A megemlékezőket Schildmayer Ferenc önkormányzati képviselő köszönti.

Faust Gyula református lelkész személyes élményeit osztja meg a tisztelgő ünnepen.”

1. ábra Balatonalmádi nemzeti összetartozásunk 100 évfordulójának meghívója

Trianon jelentése és üzenetei

Tisztelt megemlékezők, *az ősök cselekedeteit nem feledő honpolgárok, Balatonalmádiak, testvéreim! Ma Balatonalmádi városa* a templomainak harangzúgásán túl, a Honismereti és városszépítő kör megemlékezésén, valamint Dr. Kepli Lajos polgármester úr ünnepi beszédén felül *egy vérbükk elültetésével is megemlékezik Trianon néven nevezett nemzeti tragédiánkról és megtisztelt áldozatait és hőseit.* Trianon nem olyan, mint a nyelvünk alatt összegyűlt nyál, amit észrevétlenül nyelvünk le majd teljesen el is felejtünk. Trianon nem egy naptári nap a sok közül, amit a hét vagy hónap eltelte után leszakítunk és a szelektív hulladékos kukába dobunk. Trianon nem olyan veszteség, amit igaz beszéddel, emberségre való könyörgő hivatkozással, verejtékkel vagy éppenséggel vérrel vissza lehet szerezni, vagy nem megtörténtté lehetne tenni. Trianon olyan halál, ami a gyászt követően is bennünk munkál, mint a programozott sejthalál, mely nélkül viszont nem lehetne életünk. Trianon számunkra a csontvelőnkig és vérünkig belénk hasító Ige¹, így valahányszor megújul bennünk csak egyetlen sejt is, abban Trianon benne lesz, hogy kifejtse azt a hatását, amit az értelmi szerzői, a sötétség hatalmai szántak volt neki. Trianon noha magyar jelentése szerint számunkra *már több mint száz éve*² a három nem jelentésű szavunk, a valóság tapasztalatából tudjuk, hogy csak az tud nemet mondani, aki előtte éltre szóló IGENt mondott.

Mi tehát itt és most a három nem fölött diadalt arató IGENt ünnepeljük, amit Urunk gondviselésén túl a felmenőinknek is köszönhetően kereken 100 év perspektivikus távlatából nemcsak szemlélhetünk, de a megemlékezés közelségével tanítva tovább is adhatunk. Mit is?

Azt tanítjuk és azt adjuk tovább, hogy mindaz, amit ős ellenségünk a vérünkbe írt örök halálunknak szánt, Istenünk és Atyánk Krisztusban az egyetlen lehetséges élet útjává változtatta és formálja át nekünk. (Olvasandó 1Móz 50:20!)

Mai megemlékezésünk a tisztelet imádságos ünnepe!

Elhangzott az a szó, hogy „tisztelet”. Meg van írva: Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te neked! 2Móz 20: 12.

Luther 500 évvel ezelőtt ezt még így értelmezte:

„Az ifjúságnak a lelkére kell kötni, hogy úgy tekintsenek szüleikre, mint Istenre, és azt is gondolják meg, hogy legyen bár személyük csekély, szegény és törékeny, mégis édesapák és édesanyák, akiket Isten rendelt. Tisztességüktől nem fosztja meg őket magatartásuk vagy tévedésük.

Hol vagyunk ma ettől a Luthertől idézett kívánt állapottól a mi jogállami kereteink között, amikor szinte csak jogok hátán jogok vannak, amikor sokan az úgy mond kivívott jogállamban, kitudja már, hogy milyen gyökérből elburjánzó vélt jogaikat úgy aggatják magukra, mint egy bomlott elméjű szajha az ékszereinek vélt kacatjait.

- Ha életed vezére a jog, - mondta *Oswald Chambers* - akkor ez szellemi látásodat eltompítja!

¹ Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és **a velőknek megoszlásáig**, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Zsid 4:12-13.

² Versailles-ban még nem írták alá a Trianoni békediktátumot, amikor magyarok százezrei, vagy talán milliói már sakandálták, hogy „*nen, nem soha!*”

A keresztyénség utáni jogállami embernek nevezett mai poszt modern ember mindenféle *homo*-nak és mindennek elmondható, csak bibliai értelemben vett *sapiens*nek, azaz értelmes szellemi látással rendelkező bölcs szellemi embernek nem. E mai kor emberére sokkal inkább racionális önzésének elképesztő korlátoltsága jellemző, amit Jézus így fogalmazott meg a tanítványainak:

„Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket.” Máté 10:21 és Márk 13:12.

Pál ugyanezt így mondta el Timóteus tanítványának:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert az emberek magukat szeretők lesznek (...), szüleik iránt engedetlenek³, háládatlanok (...).” 2Tim 3:1-2.

Úgy vélem, sőt meg vagyok győződve, hogy a mögöttünk hagyott besúgó-hálózatos diktatúrákban szó szerint beteljesült az Úr Jézus és Pál apostol imént idézett két azonos tartalmú prófétai ígéje, a szeretetlenségbe és a gyűlöletbe pedig beleroppant testestől-lelkestől a teljes modern ember, sőt a civilizációja, a társadalma és a nemzet maga is, s ez bizony nemcsak a Trianont és annak következményeit túlélte magyar ember életérzése, hanem Európa határait szétfeszítő az Édenhez és a Golgotához képest új közös bűnben fogant globális ontológiánk.

A „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te neked” nemcsak a hosszúéleti ígéretének, az anyaföld szeretetének és a szülői tiszteletadás parancsa, hanem a megemlékezés imperatívusza is! Arra emlékezünk, hogy mi mindnyájan egy darabjaira roppantott emberiséghez és azon belül pedig egy cafatokra marcangolt nemzet vagyunk és ha megtörve is, de a vér kötelékénél is erősebb kapcsolatokkal, a közös sors bilincseivel egybekötve tartozunk össze.

Az őseinkről, a felmenőinkről a nagyszüleinkről és szüleinkről való ilyen tiszteletadó megemlékezés szöges ellentétje a forradalmi, de tiszteletlen a „múltat végképp eltörölni” hazugságlényegű szlogenjének és a mögötte megbúvó mindent pénzzé konvertáló modern társadalomtervezésnek. Látjuk ezt a nekünk tervezett lényegét tekintve életellenes minden idők leg illuzórikusabb társadalmát, mert nemcsak benne élünk, hanem magunk vagyunk ez a vajúdva nyögő boldogságvesztett⁴ társadalom.

Köztudott, hogy a múlt század a jobb és baloldali diktatórikus modern társadalomtervezési kísérletek véres százada volt a maga első és Trianonnal végződő, valamint a második, de

³ πειθω (peithó) 1) rábeszél, meggyőz, rávesz, megnyer. Itt rábeszélhetetlen, meggyőzhetetlen, megnyerhetetlen, azaz konok, makacs és dacos ellenszegülő.

⁴ Olvasandó Jézus nyolc boldogságmondása a Máté 5: 3-11.

Trianonnal kezdődő világháborújával. Ugyanazon kísérlet nyugati változata, ezeréves szélsőjobb oldali nemzeti szocialista Kánaán ígért, a keleti változata pedig örök földi paradicsommal kecsegtetett a szélsőbaloldali nemzetek feletti, forradalmi, internacionalista proletár diktatúrában. Az egyik kísérlet látványos mellékterméke a golyószóró és mustárgázon túl a „kíméletes halál” és az Auschwitz-Birkenau nevével fényjelzett halálgyárak, a másik végterméke a „gulág” és „málenkij robot” szibériai haláltáborai voltak, mindenik a maga számolatlan és jeltelen tömegsíraival.

E múlt és benne atyáink harmadik évezredi megtagadása, azaz felmenőink napjainkban kibontakozó elfeledtetése, az emberi fehér rassz erőltetett, módszeres felszámolásával és önfelszámoltatásával történik. Ezt a genocíd tettet lényegében a fehér faj démonizálása és minden más nem fehér faj emberfeletti emberként való istenítésének fasiszta és Európában eleve az iszlám javára eldöntött kulturális harc ideológiája is alátámasztja.

A mi harmadik évezredünknek is megvan már a maga multikulturálisnak hirdetett monokultúrája, kevertfajú, globalista társadalomideológiája és ahhoz szervesen hozzá tartozó önkényuralmi társadalomtervezése, ami az előző huszadik századi kísérlettel abban is azonos, hogy egy új múlt megteremtésével ugyanazt a zsidó-keresztyén múltat akarja eltörölni, mint annyi más elődje is tette már.

Ma talán még egy kicsit lassabb az út ugyanahhoz a Jézus által megprófétált halálhoz, de annál több a megaláztatás, a szegény, a kudarc, a kín és az Isten egeibe kiáltó reménytelen gyötrelem.

Márk evangélista feljegyzése szerint hamarosan így és ilyen társadalmi, szociális és kommunikációs légkörben jön el a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, hogy teljesen letaszítsa Jézus Krisztus Istenét a trónjáról, hogy a helyét az emberek fejében és szívében is ő maga, mint Antikrisztus foglalhassa el.⁵

Napjaink arctalan démoni erőktől vezérelt társadalommérnökei szerint a harmadik évezred második századában már sem mi, sem pedig a gyermekeink nem lehetnek benne. Az a múlt, aminek a jelene ma itt és most még mi vagyunk, fajként, kultúraként, nemzetként és összetartozó társadalomként egyszerűen halálra méltó ellenség, s mint ilyet, bárki, bármikor kénye kedve szerint zsold-jutalom fejében kiirthatja. Nyilvánvaló, hogy ők és Allah nem akarnak egyetlen egy fehér embert sem látni a maguk földi paradicsomában, de mi az, amit Jézus Krisztus és a mennyek élő Istene akar? Allah minden fehér és nem fehér keresztyén globális holocaustját akarja, és műveli is, de mit akar az Úr?

Hasonló élethelyzetben 500 évvel ezelőtt Luther Márton protestálva reagált, amikor 1520 december 10.-én elégette a pápai *Exurge Domine* fenyegető átoklevelét, a kiátkozási bulát, az egyháztörvénykönyvét és ellenségei könyveit, azon a helyen, ahol most Wittenbergben a **Luthertölgy** található. Akkor és ott állítólag az elégetés jelképes cselekedete közben következőket mondta:

- „*Weil du gottloses Buch den Heiligen des Herrn betrübt oder geschändet hast, so betrübe und verzehre dich das ewige Feuer*”⁶, azaz

⁵ Márk 13:14; Vö. Aki (a pusztító utálatosság) ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. 2Thess 2:4

⁶ DE GRUYTER

Peter Rolf Lutzer WÖRTEBUCH DES GEGENSINNS IM DEUCHEN Band 1 A-G. page 99. [Martin Luthers leben: Der Bann 2000//<http://www.Luther.de/bann.html>] <https://www.luther.de/hu/bann.html>
https://books.google.hu/books?id=yhZU7fz5nxIC&pg=PA99&lpg=PA99&dq=Weil+du+gottloses+Buch+den+Heiligen+des+Herrn+betr%C3%BCbt+ode+gesch%C3%A4ndet+hast,+so+betr%C3%BCbe+und+verzehre+dich+das+ewige+Feuer&source=bl&ots=7WSfQyRByK&sig=ACfU3U1mwSgwAORJ_gPhoxlvbhQocGn3A&hl=hu&sa=X&ved=2ahUKEwj-2ujn4ufpAhUklySKHdP7C1QQ6AEwAHoECAoQAQ#v=onepage&q=Weil%20du%20gottloses%20Buch%20den%20Heiligen%20des%20

- „Mert te istentelen könyv a Szent Urat megbántottad és megaláztad, ezért bántson és emésszen el téged az örök tűz”.

Urunk azt akarja, hogy a hazugság láncait csörgető trianoni halálunkkal szemben Lutherhez hasonlóan imádkozva protestáljunk, emlékezzünk és emlékül **vérbűkk** emlékfát állítsunk!

A beszélő családfa, avagy a személyes 100 Trianonom

Beszédem személyes üzenete szintén fa állítás, csak egy kicsit másképpen.

Felmenőim felkutatásának kérdése már a kilencvenes évek legelejétől foglalkoztat, így három évvel ezelőtt elkészült a feleségemmel közös családfánk törzse a főbb ágaival és 1570-ig visszanyúló gyökerével.

Olyan különös, amikor ez a fa elkezd beszélni, sőt izgalmas párbeszéd bontakozik ki. Nemcsak én teszem fel a magam költőinek tűnő kérdéseimet, melyekre meglepően sok választ kapok, de ez a fa is felteszi a maga kérdéseit.

Pillanatnyi idő érzékelésünk miatt úgy tapasztaljuk, hogy családfánkban a már rég nem létező múltban van a gyökere, ami ugyan olyan ellentmondás, mint mikor azt mondom, hogy a tovaröppenő jelenben, vagy a bizonytalan és megfoghatatlan jövőben van a gyökere. E három megfoghatatlan időérzékelésünk közül mégis a jövőként ismerni vélt idő a legbiztosabb, mert számunkra mégiscsak a jövőben terül szilárd talaj a lábunk alá, mint amolyan mozgólépcső jelenség, amikor a következő lépés lépcsőfoka szinte a semmiből bukkan elénk.

Június 4-e tehát a nemzeti összetartozásunk emléknapi számomra vérembe és génjeimbe írt valóság azon túl, vagy azon felül, hogy ennek a valóságnak a gyökere valójában szellemi eredetű, amit Illyés Gyula ismert gondolata erősít meg, mely így szól:

„Magyarnak lenni nem származás, hanem vállalat dolga.”

Szerelem, választás és vállalat útján lettem azzá, aki ma vagyok. Nem lett volna elég csak nekem választani, hanem mindig el kell fogadnom az Úr Isten választását, aminek a Golgota után, **Trianon is a része** és természetesen a testemet adó felmenőim, az őseim is. Nem kell mondanom, hogy csak azt nevezem választásnak, ami egyben vállalat is. Ha IGENt mondván felmenőim nem vállaltak volna, ma nem emlékezhetnék élet és jövővállalásukra, melynek részévé tettem.

Családfám felállításánál során **személyemre és hozzám tartozó szeretteimre vonatkozóan megtudtam, hogy TBC, tudóvész, Trianon** amolyan egymásba fonódott sorsformáló szövetségesek. Apai ági negyedik felmenőm, az én szép apám Várdombon született. A 24 éves, r. kat. ifjú takácsmester 1859. február 15-én vette feleségül Mohácson az oda való 20 éves hajadont, Veszeli Teréziát, Veszeli Antal és Szrimacz Anna leányát. Boldognak induló házasságukból 1860. február 21-én született Mohácson Ferenc dédapám.

1861. augusztus 26 sorsfordító időpontja lett az éppencsak elinduló új közös családi életnek, mert bekopogott TBC, hogy tudóvész nevű lázas szekerén magával vigye János szépapámat. A feljegyzések szerint az ő halálának évében és hónapjában született meg Katalin nevű leányuk. Különös kezdet egy özvegy feleség, egy éppen csak megszületett kislánnyal a keblén és alig másfél éves bátyjával az ölében.

Halál, gyász és az élet reménye három szívben, ami 1861 augusztusában akár végképp véget is érhetett volna, de a jövő mozgólépcsője tova gördült és 1864. július 4-én a messzi

Nyáradremetéről a huszonegyéves Higler Félix malomépítő⁷ ifjú feleségül vette Teréziát. Tény, hogy a vigasztalásnak eme ajándékából hat gyermek született: János, Éva, Antal és Marian (ikrek), Albert valamint Mária. Sajnos közülük csak egyedül Mária nőtt fel.

Higler Félix, valamikor az 1878-1883 között telepedett vissza Erdélybe, ahol dédapám, Ferenc az 1890-es évek elején már nevelő apja szakmájában tevékenykedett előbb Parajd, majd pedig a Görgény völgye malmaiban. Így történt, hogy az én nagyapám Marosfelfaluban, édesapám pedig Magyar Régenben születtek én pedig és a családom Marosvásárhelyen.

Az, hogy 100 évvel ezelőtt a szüleink 1000 km utaztak és még mindig jóval az ország határain belül voltak csak a mai, - tisztelet a kivétel - gondolkodásában felszínes, szétszórt, megosztott ide-oda kapkodó nemzedéknek lehet furcsa, ahogy az is, hogy miként lett a német Hangzású Fauszt Baranya megyei magyar, a szintén német hangzású Higler, vagy Hügel nyáradremetei katolikus székely, vagy a lengyel hangzású Veszeli mohácsi magyar.

Minden választással nemcsak jövőt, hanem múltat is választ és vállal az ember! Ezért mondtam, hogy szerelem és választás útján lettem azzá, aki ma vagyok.

Ferenc dédapám pontosan száz évvel ezelőtt az úgynevezett békediktátum aláírását követően a tizenkettedi napon meghalt s az élet staféta futásának terhe pedig nagyapám, Fauszt Gyula (1905-1981) vállára került. 1944-ben a visszavonuló német katonák kérelték, hogy pakolja fel öt gyermekes családját és Németországig meneküljön a felbőszített orosz elől. Ő akkor meghozta a maga döntését és maradt. Nem sok időre rá neki is volt lehetősége megismerni az új békés, vörös demokratikus hatalom vendégszeretetét a román vizsgálati fogsága által, amikor feljelentették, mert a vád szerint tímárként úgy mond „illegálisan” kereskedett az általa készített bőrrel.

Édesapám⁸ kevésbé volt szerencsés, mert az „Aranycsapat” lelkes szurkolójaként és igazságszerető, szókimondó emberként mert beszélni a munkatársaival és barátainak vélt kollegáival arról, hogy a marosvásárhelyi vegyikombinát-projekt valójában az akkor még majdnem 100%-ban magyar Marosvásárhely etnikai összetételének erőltetett megváltoztatása, azaz Marosszék központjának elrománosítása.

Baljóslata mára Târgu-Mureş új valósága.

Természetesen az igazmondás jótettéért megkapta a maga jutalmát miután fennakadt a Securitate besúgói hálójában. Verést kapott Szabad Európa és a nemzeti ima, a himnusz hallgatásáért, az „Aranycsapatért”, az elrománosítás „(ál)hírének” terjesztéséért és természetesen a megfélemlítés általi titok tartó hallgatás kényszere miatt is. Rendszeres brutális talpveréses kezeléseik következtében a talpán lévő anyajegy elrákosodott és harminckilencévesen hosszas szenvedés után természetes halála meghalt.

1972. november 3-a számomra hasonló sorsfordító idő volt, mint 1861. augusztus 26 volt az én Ferenc dédapámnak. Ő alig volt másfél éves, amikor árva lett, én mindössze 6 voltam, de édesapámról épp annyi emlékem maradt, mint amennyi neki lehetett hatéves korában. Amikor kikértem a Securitate nyomozati aktáit, többet tudtam meg az őt feljelentő öt besúgótól, mint édesanyámtól, vagy a rokonoktól.

Akkor viszont édesanyám dacolva a reverzális kényszerítő erejével a gyászában megfogta a kis húgom és az én kezem és elvitt a marosvásárhelyi Gecse Utcai Református Egyházközség

⁷ Trianon előtt Magyarország gabonaexportőr nagyhatalom és malomexportőr világhatalom volt, még az Egyesült Államok malmai is a magyar fejlesztések szerint épültek. Ennek a biznisznek lett vállalkozója Fauszt Ferenc (1860-1920) dédapám.

⁸ Faust Iuliu, azaz Gyula 1932-1972.

templomában, és amikor édesapámnak csak a fájó hiányát éreztem, ott egyre többet tudtam meg mennyei Atyánkról. Édesanyám akkor ezt mondta Istennek:

- „Elvetted az apjukat, akkor légy te az atyjuk!” Úgy is lett.

Édesanyám férjhez ment, és ahogyan Ferenc dédapámat Hügel Félix nevelte fel, úgy engem Solomon Stefan, kit Isten parancsa és a fiúi-apa szeret miatt is, édesapámnak tekintek.

Marosvásárhelyen a nyolcvanas évek sokszor már elviselhetetlenül nehezek voltak, s a Hungaroring felavatásakor nagyos sokan szöktek át és menekültek a jobb jövőt ígérő nyugatra. Akkoriban sokakat lelőttek, másokat agyonverték és ez visszafogott, hogy az így menekülők útjára lépjek.

Miután reformátusként konfirmáltam meghívtak az ifjúsági közösségbe onnan pedig évek múlva hívást kaptam, hogy a számomra elérhetetlennek tűnő teológiára menjek.

Isten az idő különös sorfordító alkalmában szólt, hívott én pedig választottam és elköteleződtem. Így történt ez az Isten református népét illetően, de a szerelemben és a hivatásválasztásban is. Ráléptem a választott útra és az Út, aki Élet és Igazság⁹ is, hordozott és vitt.

Tettem egy ígéretet, azt tudni illik, hogyha felmenőimnek ennyire drága volt ragaszkodni választott népi, nemzeti, vallási, nyelvi, kulturális hovatartozásukhoz, akkor nekem is drága lesz, és valamennyiszer énekelni fogjuk a Himnusz és a Szózatot én is imádkozni fogom reménység szerint Istennél élő felmenőimmel együtt.

Ez az Út hozott ide erre a helyre, amit 2006 karácsonya óta otthonunknak tekintünk.

Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel

Kedves emlékezők, reménység foglyai a reménytelenségben és gyászban! Ne tévelyegjünk, hanem értsük jól a lelkesítő és biztató kommunikációt!

Megemlékezésünket a pünkösdi megújító Szentlélek járja át, akiről Zakariás így prófétál:

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! - ezt mondja a Seregeknek Ura.” Zak 4:6.

⁹ Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ján 14:6.

Mohács óta már több mint 500 éve tanuljuk, hogy a mi erőnk nem harci lovaink, kardunk, ágyúink és gyilkoló fegyvereink ütőerejében van, hanem levert hon és nemzet védő szabadságharcaink igazságában, miatta pedig már oly sokszor kiterített voltunk erőtlenségeiben. Édesanyák édes nyelvén már több mint fél évezrede, hogy olvassuk és halljuk az Úr Lelkének vigasztalását, amikor így szól:

„Ezek szekerekben, amazok lovakban [bíznak]; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezünk meg. Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. Uram, segítsd meg a királyt (Krisztust, a Messiást)! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.” Zsolt 20:8-10.

Június 4-e, nemzeti összetartozásunk emléknapja számomra nemcsak vérembe és génjeimbe írt választott valóság a maga múltjával, jelenével és reménységem szerint nemcsak földi, de égre nyíló jövőjével együtt, hanem testemben-lelkemben oly sokszor megélt veszteség, gyász, árvaság, kiszolgáltatottság is. Így, erőtlenség és Trianon, teljesen összekapcsolódnak nemcsak az én személyes, hanem minden itt álló életében és sorsában is.

Megvallott hitem szerint tény, hogy mindenható Urunk, ki Isten jobbján ül és teljhatalommal uralkodik, úgy gondolta jónak, hogy eljövetele napjára bennünket nem erőben és álig felfegyverkezett szuperhatalomként, vagy legalább fegyvernagyhatalomként akar megtartani, hanem erőtlenségben és kegyelemben.¹⁰

Továbbá biztosan tudom, hogy az országban és minden leszakított területen nagy és látványos programokkal készültek éberen tartani azt a sötét nap nélküli napot, amikor bennünket ott Versaillesben lényegében gyűlöletük átka alá helyezve teljesen halálra ítélték, csak valahogyan a holocaustunk végrehajtása is összetört és nem megszűnt, hanem töredezett és részleges maradt, s ez számunkra az oly jól ismert úgynevezett „magyar kártya”, vagy a brüsszeli kettős mérce.

Szóval Kárpátmedence szerte nagy és látványos megemlékezést *tervezünk*, de Isten egy láthatatlan vírus által úgy gondolta jónak, hogy két hónap lecsendesítés után kiáltó imádságokban csendben és visszafogottan emlékezzünk.

Ez imént említett **erőtlenség viszont** és a lényegében láthatatlan imádkozó állapot egyáltalán **nem jelenti azt, hogy jelentéktelenek volnánk, és bárki bármit kénye-kedve szerint elkövethet velünk. Nem! Ellenkezőleg! Életünk és létünk az Úr Jézus Krisztus kezében van.** Csak és kizárólag neki van a megváltás jogán is teljhatalma felettünk, mert ő Úr és Krisztus! Ő aláz és ő is magasztal fel. **Ő állít le, csendesít el, és Ő tanít a küzdelemre is! Adja Isten, hogy mi Ővele együtt tudjunk cselekedni,** most sokkal inkább és sokkal jobban, mint valaha bármikor!

Pünkösdi kinyilatkoztatása így szól: „Vesztek erőt... (Apcs 1:8)!” Vegyünk hát ehhez erőt!

Csak az vehet erőt, ki már teljesen, azaz mindhalálig erőtlen, hisz nem Trianonnal együtt, hanem már Krisztussal meg van feszítve, meghalt és eltemetett.

Erőt venni azt jelenti, hogy hagyom magam Krisztus által megerőtleníteni, **hogy aztán Ő legyen az erőm (erőnk) és az életem (életünk) mindörökké. Ámen.**

FaustGyula, Balatonalmádi/Vörösberény 2020. június 4.

¹⁰ Elég neked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. 2Kor 12:9.